

vsako zvezo med seboj. Morda še za vojno nista dovolj pripravljeni, toda do obračunanja na bojnem polju naj brže pride.

Kaj pa svetovni mir? Dne 27. avgusta bo v Parizu z veliko slovesnostjo podpisana Kellogova meddržavna pogodba, ki obvezuje podpisane države, da svoje spore predlože Društvu narodov za sodbo in da opuste vojsko. Do sedaj je prijavljenih 15 držav. Prvič po svetovni vojni pojde v Pariz — zastopnik Nemčije, Stresemann.

Ne sodite!

Farizej, ki tako samozadovoljno govori v templju: »Bog, zahvalim te, da nisem kakor drugi ljudje, razbojniki, krivičniki, prešestniki, ali tudi kakor ta cestinar«, še vedno živi, živi tolikokrat v nas samih. Kako smo mi vedno pripravljeni, da neusmiljeno in ostro obsodimo svojega bližnjega. Ni pa tako obsojanje v duhu Kristusovem. Farizeja, ki je sodil, je Kristus obsodil, češ, da ni šel opravičen na svoj dom, nam pa je izrekel ostro svarilo: »Ne sodite, da ne bote sojeni!«

Ne sodite! Res silno globoko more pasti včasih človek, res je, da se človek sam odloči za to ali ono dejanje, a res je tudi, da so pri marsikaterem človeku take razmere in okoliščine, ki ga z veliko silo vlečejo noter v hudo. Kako marsikateri teh nesrečnežev je prinesel nagnenje do svoje strasti že seboj na svet, so mu kovali verigo, ki ga sklepa, prej že drugi, morebiti več rodov nazaj. Kako marsikateri teh, ki jih mi tako obsojamo, ni poznal v svojih otroških letih sreče prave krščanske družine, morebiti ni imel staršev, morebiti niso izvrševali svojih svetih dolžnosti, morebiti ni imel nikogar, ki bi mu dajal vsaj malo ljubezni in skrbi. Kolikokrat mora tak mlad človek, ki mu nihče njegovega življenja ni uravnaval v pravo smer, v svet, v take razmere, v katerih najde izkoriščanje, v katerih ne sliši in ne vidi nič dobrega in vzglednega, temveč le samo greh in hudo. Ali je čudno, če se vrže nato sam v tako življenje? Ko bi mi od svoje mladosti živeli v prilikah, kakor marsikateri teh, ki jih obsojamo, kaj bi bilo iz nas? In ko bi ti živeli v razmerah, v katerih smo doraščali mi, ali bi ne bili morda veliko boljši kakor mi? Ne, nimamo pravice obsojati, le priznati moramo: »Usmiljenje božje je, da nismo pokončani, da nismo pokončani in uničeni od greha, kakor toliko drugih.

Ne sodite! Če nam Kristus prepoveduje obsojati svojega bližnjega, s tem pa seveda ni rečeno, da bi morali odobravati greh in grešno življenje, ki ga je danes toliko in da bi napram njemu morali ali smeli biti brezbržni. Ne, tu velja beseda sv. Avgušтина: »Greh moramo sovražiti, grešnika pa ljubiti.« Greh moramo smatrati ved-

no za najhujšo nesrečo, kar v resnici tudi je, in one, ki jih je objel greh s svojo temno silo, pa za največje ter pomilovanja vredne nesrečneže, ki so naše pomoči potrebni in ki smo jim mi dolžni pomagati. A kolikokrat gremo mi mimo teh nesrečnežev trdo in neusmiljeno, kakor judovski duhovnik in levit mimo človeka, ki je ves ranjen in napol mrtev ležal na cesti. Če se za nje zmenimo, je večkrat samo zato, da jim pokažemo svoje zaničevanje in svoje škodoželjno obsojanje. Da, morebiti se večkrat njihovega padca celo veselimo, da se lahko mi ob njem postavimo in pobahamo kot veliki pravičniki, češ, tak pa jaz nisem. In tako ravnanje je velikokrat krivo, da se tak nesrečnež le še globlje pogrezne v svojo nesrečo. Ko bi mi tem našim sobratom pokazali več sočutja in ko bi jim privoščili toliko ljubezni in dobrih, bodrilnih besed, kolikor jim pokažemo zaničevanja in obsojanja, bi se marsikateri dvignil in zopet prišel na pravo pot. Zato vse obsojamo; naše obsojanje drugih bi se utegnulo spremeniti v veliko obsodbo naše lastne nekrščanske brezbržnosti za dušo našega sobrata.

Ne sodite! Velikokrat obsojamo svojega padlega bližnjega, v resnici pa bi tudi mi morali na obtožno klopo — ker smo sokrivi njegovega greha in smo pomagali ustvarjati ozračje, iz katerega se je rodil njegov greh. Koliko je večkrat posmeha in obsojanja nad kakim padlim dekletom. Je res to nekaj zelo žalostnega in hudega. Pa, če se danes tako malo da na opomin sv. Pavla, da naj se nečistost med kristjani niti ne imenuje, pa se danes pri delu, pri zabavah in pri vseh mogočih prilikah sliši toliko tega govorjenja, če se sliši toliko surovih in opolzkih šal, ki morijo v mladih srcih sramežljivost, ali ne pomaga vse to ustvarjati one žalostne slučaje, ki jih je danes žalibog toliko! Obsojamo one, ki ne poznajo razločka med mojim in tvojim. Pa, če je včasih toliko razkošja v živežu in obleki, če je včasih toliko nezmerčnosti, v kateri se božji darovi zapravljajo, ali se bomo preveč čudili, če pride kak človek, ki morebiti še najpotrebnejšega nima, na misel, da bi si pač tudi privoščil tako življenje? Da, kolikokrat mi z onimi, ki jih obsojamo, dolgo časa korakamo skupaj po eni in isti poti, in če oni napravijo naprej še en korak, potem pač nismo mi poklicani jih soditi.

Ne sodimo torej, temveč rešujemo, in glejmo, da sami ne bomo sojeni!

Delo angleških katoličanov. Angleško društvo, ki ima namen braniti katoliške verske resnice, je leta 1927 delovalo zelo živahno in prav uspešno. Razprodanih je bilo v tem letu 1.020.944 malih spisov, ki branijo vero, brezplačno razdeljenih je pa bilo 25.950. Večjih knjig je bilo prodanih 29.639, molitvenikov 278.500. Dela so tudi predstavljena v holandski, francoski, japonski, bengalski in nemški jezik. Lep vzgled, kako naj tudi mi

delujemo za razširjenje dobrega berila!

Češčenje sv. Rešnjega Telesa na Španskem. Mesca junija je praznovalo špansko društvo za nočno češčenje sv. Rešnjega Telesa 50letnico svojega obstoja. Društvo šteje 110 tisoč moških kot članov in je razdeljeno na 675 odsekov po vsem Španskem.

Apostolstvo molitve. Pretekli mesec je sprejel sv. Oče odposlanstvo Apostolstva molitve. Pri tej priliki se je izročila papežu takoimenovana »duhovna zakladnica«, to je album, v katerem so zaznamovana vsa dobra dela, molitve, sv. obhajila, ki so jih člani Apostolstva molitve leta 1927 opravljali po namenu sv. Očeta. Zaznamovanih je v tem albumu vsega skupaj 731.657.845 dobrih del, posebej za papeža še 93.451.014. Papež se je ginjen zahvalil in je opominjal, da naj udje Apostolstva ne ostanejo samo pri apostolatu molitve, temveč da ta apostolat združijo z apostolatом dobrodelnosti in dobrega vzgleda.

Tovariši iz svetovne vojne.

Deset let je minulo, odkar je prenehala strašna vojna iskra in zopet se zberemo pri Mariji, da damo izraza svojim čutilom. »Na Gorenjskem je fletno . . . tam so bistri študenti in bele ceste.« Po teh belih cestah bodo hitele trume bojnikov na Brezje k Njej, ki je bister studenec in pravi vir milosti in ki izčisti vse pege in rane iz gorja svetovne vojne.

Tovariši, pridite! Mnogo romarjev iz maribrske oblasti ni moglo na Brezje povodom jubilejnega romanja, pa naj hite z nami na Brezje dne 12. avgusta t. l. Polovična vožnja na železnicah velja od 11. do 14. avgusta pod navadnimi pogoji. Izkaznice dobite na Brezjah.

Z nami gre lahko vsak, če tudi ni bil vojak, tudi žene in otroci. Celi dan, na drugo nedeljo avgusta, to je dne 12. avgusta, bo svirala železničarska godba iz Ljubljane. Pevci se naj združijo v mogočne zборе in naj še sedaj vežbajo »Oj Doberdob«, »Oj ta vojaški boben«, »Spomladi vse se veseli«, »Vigred« in »Ti o Marija«. Glavna vaja bo dne 12. avgusta na Brezjah v samostanu po 9. uri, ob 10. uri pričetek spominske slavnosti.

Vlč. župne urade prosimo uljudno, naj vse to povedo iz prižnice našemu ljudstvu.

Glavni odbor ZSV v Ljubljani.

NOVICE

SLOVENSKEMU ŽENSTVU!

Žene, dekleta! Združene s celim slovenskim narodom, zastavimo ves svoj vpliv, da se podlo sramotenje voditelja slovenskega naroda g. dr. Korošca po liberalnem časopisju obračuna na vseh tistih, ki podpisajo to časopisje!